

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: J. N., zastoupen Mgr. Jaromírem Noskem, advokátem se sídlem Furchova 373, Telč, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2020, č. j. OOSČ 128/2020 OOSC/43, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2021, č. j. 33 A 31/2020 - 53,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2021, č. j. 33 A 31/2020 - 53, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Telč (dále jen „správní orgán I. stupně“) shledal rozhodnutím ze dne 7. 2. 2020, č. j. MěÚ Telč-8103/2019/OD, žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, neboť z nedbalosti porušil § 11 odst. 1 a § 18 odst. 1 téhož zákona tím, že dne 5. 10. 2019 v 12:10 hod. na pozemní komunikaci II/151 (46,498 km) v katastru obce Knínice jako řidič nákladního vozidla tov. zn. SCANIA, RZ X, nejel ve svém směru jízdy zcela vpravo, rychlost jízdy nepřizpůsobil svým schopnostem, dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě a jiným okolnostem, které bylo možné předvídat, a nejel takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou měl rozhled, a proto došlo ke střetu s vozidlem Škoda Fabia, RZ X, jehož řidič se dopustil porušení téže povinnosti. Současně žalobci uložil pokutu ve výši 1.500 Kč

a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl a potvrdil jej.

[2] Žalobě proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Brně vyhověl a napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného. Shledal důvodnou námitku procesního pochybení správního orgánu I. stupně, který neakceptoval omluvu žalobce a zejména právního zástupce z ústního jednání, a ústní jednání proto proběhlo v jejich nepřítomnosti.

[3] Krajský soud uvedl, že si je vědom judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30. 4. 2014, č. j. 8 As 107/2013 - 46), ze které vyplývají požadavky na omluvu advokátem, který se z ústního jednání omlouvá kvůli kolizi se správním nebo soudním jednáním v jiné právní věci. Takový advokát je povinen řádně tvrdit a doložit nejen vznik dané kolize, ale také skutečnost, že nebyl schopen situaci z objektivních příčin včas řešit pověřením substituta. Krajský soud nicméně dodal, že je nutné reflektovat individuální okolnosti případu, protože daná judikatura a v ní obsažené právní názory jsou pouze interpretačním vodítkem pro řešení konkrétních situací, v nichž mohou existovat specifické či dokonce jedinečné okolnosti měnící pohled na celou věc.

[4] Soud připomenul, že správní orgán I. stupně doručil dne 21. 1. 2020 vyrozumění o konání ústního jednání přímo do rukou původně nezastoupeného žalobce. Ústní jednání bylo nařízeno na den 5. 2. 2020. K převzetí zastoupení ze strany dotčeného advokáta došlo až dne 3. 2. 2020, kdy byla podepsána plná moc. Tentýž den advokát správnímu orgánu I. stupně zaslal vyrozumění o převzetí zastoupení, jehož součástí byla rovněž omluva žalobce jako zmocnitele z účasti na nařízeném ústním jednání. Současně advokát požádal o odročení ústního jednání na jiný termín, protože právní zástupce musel být v danou dobu přítomen u soudního jednání v jiné právní věci. Prostřednictvím předvolání soudu tuto skutečnost řádně doložil. Z následně pořízeného úředního záznamu ze dne 5. 2. 2020 dále vyplývá, že právní zástupce telefonicky kontaktoval oprávněnou úřední osobu ohledně výše uvedené omluvy z jednání, na kterou do té doby správní orgán I. stupně nereagoval. Z úředního záznamu vyplývá, že jeho omluvu vzal správní orgán I. stupně na vědomí a že mu oprávněná úřední osoba dále sdělila, že účast na ústním jednání není (vyjma osob předvolaných k podání svědecké výpovědi) povinná. Z kopie e-mailové korespondence založené ve spise je rovněž zřejmé, že právní zástupce usiloval o nařízení nového ústního jednání poté, co bylo vydáno rozhodnutí o přestupku.

[5] Na základě výše uvedeného krajský soud shledal, že ze strany právního zástupce žalobce se nejednalo o obstrukční praktiku, mající za cíl vyvolat průtahy řízení a nakonec zánik odpovědnosti za přestupek. Naopak se jednalo o první omluvu z ústního jednání, která byla správnímu orgánu doručena bezprostředně po převzetí zastoupení, přičemž v ní byl jednoznačně specifikován a doložen důvod překážky, která právnímu zástupci v účasti na ústním jednání prokazatelně bránila.

[6] V souladu s judikaturou lze považovat za pochybení, že právní zástupce ve svém podání netvrdil ani nezduvodnil, proč nemůže jako advokát řešit vzniklou kolizi využitím substituce. Na druhou stranu nelze podle názoru soudu odhlédnout od skutečnosti, že do konání ústního jednání zbývaly v době převzetí zastoupení necelé dva dny, což

pokračování

možnost zajištění substituta výrazně omezovalo. Z veřejně dostupného seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou je navíc zřejmé, že právní zástupce žalobce vykonává praxi jako samostatný advokát, přičemž u něj v současné době nepůsobí žádný advokátní koncipient. Z těchto důvodů krajský soud shledal, že správní orgán I. stupně postupoval při posouzení náležitosti omluvy z ústního jednání příliš formalistickým způsobem, aniž by reflektoval okolnosti případu a absenci jakékoliv indicie svědčící o liknavosti či obstrukčním postupu právního zástupce. Pokud mu skutečnosti o obstrukčním jednání byly známy z jeho úřední činnosti, měl je promítnout do obsahu správního spisu.

[7] Krajský soud dodal, že během ústního jednání nadto došlo kromě provedení důkazu obsahem správního spisu rovněž k výslechu druhého obviněného, řidiče protijedoucího vozidla, aniž by byl žalobce v předvolání o této skutečnosti jakkoliv vyrozuměn. Ačkoliv se v nyní projednávané věci nejednalo o obvinění z přestupku spočívajícího ve způsobení dopravní nehody, resp. související posouzení míry zavinění obou řidičů na jejím vzniku, mohla mít přítomnost právního zástupce žalobce při ústním jednání podstatný vliv na vedení obhajoby, což mělo být ze strany správního orgánu vzato do úvahy. Jde proto o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, tedy v otázce viny a uložení správního trestu za označené přestupkové jednání.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[8] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Předně se domnívá, že kasační stížnost je přijatelná, neboť se dotýká právní otázky, kterou krajský soud řešil rozdílně od své předchozí rozhodovací praxe.

[9] Stěžovatel považuje za nesprávný právní názor krajského soudu, týkající se omluvy advokáta z ústního jednání. Krajský soud porušil princip právní jistoty rozhodování soudu, neboť v obdobném případě (rozsudek ze dne 24. 4. 2018, č. j. 22 A 38/2016 - 24), ve kterém stěžovatel rovněž vystupoval jako žalovaný, rozhodoval stejný soud odlišně. Ze závěrů odkazovaného rozsudku (konkrétně ze str. 10 - 11) přitom vyplývá, že omluva z ústního jednání měla být posouzena jako nedůvodná, a to z důvodu, že zvolený zástupce ještě před samotným podpisem plné moci věděl o skutečnosti, že se nebude moci ústního jednání z důvodu kolize zúčastnit.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že srovnávané věci mají stejný základ pouze ve sdělení kolize znemožňující zúčastnit se správního řízení ve stanoveném termínu. Další průběh a okolnosti vzájemné komunikace mezi správním orgánem I. stupně a právním zástupcem žalobce je zcela odlišný. Nejpodstatnějším rozdílem je skutečnost, že v nyní projednávané věci se správní orgán I. stupně po přijetí písemné omluvy vyjádřil telefonicky tak, že žalobce jednoznačně nabytí dojmu o akceptaci omluvy a následném zajištění dalšího termínu. Naopak ve věci odkazované stěžovatelem soud konstatoval absenci další komunikace advokáta se správním orgánem I. stupně. Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná.

[12] O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[13] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako přijatelnou, neboť krajský soud v posuzované věci nerespektoval ustálenou judikaturu kasačního soudu. Shledal tedy zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele (k přijatelnosti kasačních stížností žalovaného viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59).

[14] V projednávaném případě je sporné, jakým způsobem měl správní orgán I. stupně posoudit omluvu právního zástupce žalobce a žalobce samotného z ústního jednání před správním orgánem. Stěžovatel se v rozporu s názorem krajského soudu domnívá, že správní orgány omluvu správně posoudily jako nedůvodnou, neboť zástupce ještě před samotným podpisem plné moci věděl o skutečnosti, že se nebude moci ústního jednání z důvodu kolize zúčastnit. Tento výklad dle stěžovatele vychází z jiného rozsudku krajského soudu v obdobné věci.

[15] Podle § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, *k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.*

[16] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že omluvu lze považovat za náležitou, pokud byla učiněna bezodkladně (rozsudek ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 - 66), obviněný ji musí odůvodnit (rozsudek ze dne 22. 2. 2006,

pokračování

č. j. 1 As 19/2005 - 71) a současně doložit důvody omluvy podle svých objektivních možností (rozsudek ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23).

[17] Nejvyšší správní soud k tomu ve své judikatuře dále uvedl, že zastupování klienta v rámci advokátní praxe není bez dalšího důvodem, který by správní orgán byl povinen automaticky uznat jako náležitou omluvu. Advokát může řešit kolidující jednání zpravidla substitucí (viz rozsudek ze dne 30. 4. 2014, č. j. 8 As 107/2013 - 46). Obdobný názor zastává také Ústavní soud, podle kterého *„časová kolize zástupce mezi zastupováním u různých jednání (procesních úkonů) zpravidla není dostatečně závažným důvodem pro to, aby kterékoli již nařízené jednání (procesní úkon) bylo odročováno, neboť je na samotném zástupci, aby - bez újmy na procesním postavení a zájmech zastupovaného - nastalou kolizi podle své vůle a výběru řešil substitucí (§§ 16, 26 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii)“* (nález ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III ÚS 68/97, obdobně např. usnesení ze dne 19. 11. 2002, sp. zn. II. ÚS 100/02, nebo ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11).

[18] Z výše uvedeného nicméně vyplývá, že kolize s jiným jednáním, kterého se právní zástupce účastníka zúčastní, může být řádným důvodem omluvy. V tom se tedy stěžovatel mýlí. Na omluvu z tohoto důvodu však klade judikatura Nejvyššího správního soudu další nároky. V souladu s požadavkem svědomitého výkonu advokacie stanoveným v § 16 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, postupuje jen takový advokát, který začne činit kroky k ověření možnosti substituce bezodkladně po té, co se dozví o kolizi nařízených jednání. Jen tak lze zajistit, aby měl substituční zástupce co nejvíce času na seznámení s případem, resp. aby se mohl advokát omluvit z nařízeného jednání v případě, že se mu i přes řádnou snahu substituci nepodaří zařídit. Pokud i přes náležitou snahu advokát nemohl substituci zajistit, je třeba, aby ihned po marném završení snahy o substituci správnímu orgánu oznámil svou omluvu z důvodu kolize termínů jednání a nemožnosti zajistit substituci. Právní zástupce je nadto povinen správnímu orgánu sdělit důvody, proč nebylo možno řešit kolizi nařízených jednání substitucí, a toto tvrzení prokázat. Jen tak totiž může správní orgán posoudit, zda je kolize jednání pro omluvu důležitým důvodem. O důležitý důvod by se nejednalo tehdy, když by substituci nic nebránilo, a přesto by advokát nevyvinul snahu o její zajištění (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 8 As 107/2013 - 46, ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 68/2015 - 27, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 1/2016 - 51, a ze dne 8. 11. 2019, č. j. 3 As 324/2017 - 25).

[19] V projednávaném případě zaslal právní zástupce žalobce oznámení o převzetí zastoupení, obsahující i omluvu z ústního jednání, správnímu orgánu I. stupně dne 3. 2. 2020 ve večerních hodinách. Šlo o tentýž den, kdy byla podepsána plná moc. Správní orgán I. stupně toto oznámení obdržel dne 4. 2. 2020, den před začátkem jednání. Je zřejmé, že omluva byla učiněna bezodkladně, ve stejný den, kdy advokát zastoupení převzal. K samotné omluvě oznámení obsahovalo následující: *„Na tomto základě si dovoluji omluvit zmocnitele a požádat o změnu termínu jednání nařízeného na den 5. 2. 2020, a to z důvodu kolize s jednáním v jiné právní věci č. j. 21 C 230/2019 - 27 u Okresního soudu v Jihlavě, kdy jednání je stanoveno ve shodný čas. Pro stanovení náhradního termínu se s Vámi tel. spojím“*. Advokát rovněž doložil předvolání na toto jednání (konané v 9:40). Důvod omluvy tedy tvrdil i prokázal.

[20] Omluva však neobsahovala žádné informace o tom, jakým způsobem se za sebe advokát snažil najít substituta, který by žalobce zastupoval na ústním jednání v nyní projednávané věci, ani důvody, proč byly tyto snahy neúspěšné. Nebyla tedy splněna podmínka sdělení důvodů, proč nebylo možno řešit kolizi nařízených jednání substitucí. Ve světle výše citované judikatury měl právní zástupce ihned poté, co dva dny před konáním ústního jednání zastoupení převzal, započít s hledáním substituta. Pokud si byl již v té chvíli vědom, že to není prakticky možné, měl to správnímu orgánu I. stupně sdělit již v omluvě, a rovněž pro to jasně vyložit důvody.

[21] Krajský soud si byl výše citované judikatury vědom, avšak odklon od ní odůvodnil nutností zohlednit „*individuální okolnosti případu, protože daná judikatura a v ní obsažené právní názory jsou pouze interpretačním vodítkem pro řešení konkrétních situací, v nichž mohou existovat specifické či dokonce jedinečné okolnosti měnící pohled na celou věc*“. Nejvyšší správní soud nicméně zdůrazňuje, že k závěru o nutnosti v omluvě tvrdit, jakým způsobem se advokát snažil zajistit za sebe substituci, dospěl ve věcech s rozličnými skutkovými okolnostmi. Nejednalo se přitom pouze o věci, ve kterých správní orgán I. stupně hodnotil jednání advokáta jako obstrukční. Ve věci č. j. 9 As 68/2015 - 27 soud tuto otázku hodnotil ve vztahu k posouzení bezodkladnosti omluvy. Uzavřel, že při posuzování bezodkladnosti omluvy je nutné zohlednit i čas potřebný k tomu, aby si advokát za sebe našel substituta. Soud shledal, že omluva nebyla učiněna bezodkladně, neboť advokát omluvu zaslal teprve dvacet dní poté, co zastupování účastníka převzal. Ve věci č. j. 8 As 107/2013 - 46 advokát skutečnost, že se musí účastnit jiného jednání, nedoložil, a omluvu navíc zaslal pouhé tři minuty před začátkem jednání. Ve věci č. j. 5 As 1/2016 - 51 se jednalo o obdobnou situaci jako v nyní projednávané věci. Zástupce omluvu zaslal včas a rovněž se jednalo o první žádost, byť v dané věci nakonec došlo k odročení z důvodu nedostavení se jednoho ze svědků. Pouze ve věci č. j. 3 As 324/2017 - 25 kasační soud shledal, že jednání advokáta bylo obstrukční.

[22] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru o nutnosti zahrnout do omluvy způsob, jakým se za sebe advokát snažil nalézt náhradu, důvody, proč tento pokus nebyl úspěšný, a toto tvrzení prokázat, na pozadí různých skutkových, resp. procesních situací. Ze všech rozsudků však vyplývá, že absence tvrzení o marných snahách při zajišťování substituce by byla dostatečným důvodem pro vyslovení závěru, že omluva není náležitá.

[23] Z judikatury kasačního soudu jasně vyplývá, že advokát je povinen se v případě kolize s jiným jednáním pokusit o zajištění substituce a správnímu orgánu následně v omluvě sdělit, tvrdit a prokázat, proč nebylo možno řešit kolizi nařízených jednání substitucí. Tyto důvody za něj nemůže domýšlet krajský soud, jak tomu bylo v nyní projednávané věci. Krajský soud uvedl, že do konání ústního jednání zbývaly v době převzetí zastoupení necelé dva dny, právní zástupce vykonává praxi jako samostatný advokát a nepůsobí u něj žádný advokátní koncipient. Z omluvy zaslané dne 3. 2. 2020 nijak nevyplývá, že se právní zástupce pokusil za sebe najít substituci. Nevyplývá to ani z následné komunikace právního zástupce se správním orgánem I. stupně, ani z dalších jeho podání založených ve správním spisu.

[24] Konečně z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě chybějících náležitostí omluvy není správní orgán povinen vyzývat obviněného k jejímu

pokračování

doplnění o chybějící náležitosti. Správní orgán nemá povinnost vyrozumět obviněného o tom, že jeho omluvu posoudil jako nedůvodnou. V případě, že neshledá omluvu důvodnou a náležitou, je správní orgán oprávněn bez dalšího projednat věc v nepřítomnosti obviněného. Je především v zájmu obviněného, resp. jeho zástupce, jehož si účastník řízení zvolil, aby se o osud podané žádosti zajímal, neboť je to advokát, kdo odpovídá za řádný výkon převzatého zastoupení (jak vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013 - 26, ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014 - 26, ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 68/2015 - 27, a ze dne 11. 6. 2020, č. j. 9 As 90/2020 - 30).

[25] Zástupce žalobce přitom správní orgán I. stupně kontaktoval teprve deset minut před začátkem ústního jednání (chvíli poté, co oprávněná úřední osoba odmítla telefonicky komunikovat s jeho manželkou a sekretářkou). V té době již byl na cestě na ono kolidující jednání před Okresním soudem v Jihlavě. Takové jednání lze však považovat jen stěží za řádný zájem o osud žádosti o odročení ústního jednání. Z úředního záznamu o tomto telefonickém hovoru vyplývá, že mu oprávněná úřední osoba sdělila, že jeho oznámení o neúčasti bylo vzato na vědomí a že je pouze na něm a na jeho klientovi, zda bude obviněného při jednání zastupovat. Právní zástupce žalobce naopak tvrdí, že oprávněná úřední osoba s omluvou souhlasila. Bez ohledu na obsah jejich telefonického hovoru je nicméně zřejmé, že právní zástupce automaticky počítal s tím, že ústní jednání bude odročeno. Již do oznámení o převzetí zastoupení totiž uvedl, že se s oprávněnou úřední osobou telefonicky spojí pro stanovení náhradního termínu. Takový předpoklad však nebyl namístě, právě s ohledem na to, že se v omluvě nijak nevypořádal s otázkou možného nalezení substituta. Současně se s dostatečným předstihem nezajímal o osud žádosti (např. hned dne 4. 2. 2020). Jistě by bylo vhodnější, kdyby oprávněná úřední osoba právnímu zástupci jasně sdělila, že jeho omluva nebyla vyhodnocena jako náležitá, a vyrozuměla jej rovněž o důvodech takového hodnocení. Odlišná interpretace obsahu rozhovoru obou procesních stran proto tuto situaci nijak nemohla zvrátit, zvláště pokud proběhl pouhých deset minut před začátkem ústního jednání. Odročení jednání doslova několik minut před jeho začátkem by nadto mělo dopad i do práv druhého obviněného z přestupku, za jehož přítomnosti ústní jednání proběhlo.

[26] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že závěr o důvodnosti omluvy z ústního jednání krajský soud učinil nezákonně, neboť ji posoudil nesprávně [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a navíc i v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na výše uvedené posoudil Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako důvodnou, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm bude vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[28] Krajský soud v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. v dalším řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. května 2022

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu